

Dokonalá detektivka ve stylu Agathy Christie!

C.L.MILLER

**STAROŽITNÍKŮV
PRŮVODCE**

Venkovské sídlo, výstava plná
padělků a záhadná vražda

VRAŽDOU

Rozhlédla jsem se po hostech a v mysli mi znovu zaznělo Arthurovo varování.

Trvalo mi to přes dvacet let, konečně jsem ale našel předmět nesmírné ceny. Dozvěděl jsem se, kde je ukryt, nejspíš však nebudu schopen jej sám vyzvednout. Získej ho, Freyo, a vrátí se Ti Tvůj život i kariéra.

Jak bych mohla získat zpět svůj starý život, když Asima už mi nikdo nevrátí? Nikdy jsem Arthurovi nedokázala odpustit, jakému nebezpečí ho vystavil. Kdyby tu Arthur byl, donutila bych ho, aby mi namísto sledování těch podivných náznaků rovnou všechno prozradil.

O kom z vás to Arthur mluvil? pomyslela jsem si a přejížděla pohledem z jedné tváře na druhou. Kdo z vás ho zradil? A kdo ho zabil, aby mi upřel odpovědi, které potřebuji?

„Autorčin úspěšný debut odhaluje temnou stránku obchodu se starožitnostmi. Miller skvěle zachytila tempo a atmosféru dobrého záhadného příběhu na první dobrou a Freya je navíc nesmírně atraktivní hlavní hrdinka. Čtenáři budou určitě toužit po pokračování.“

– Publishers Weekly

STAROŽITNÍKŮV
PRŮVODCE

VRAŽDOU

C.L. MILLER

STAROŽITNÍKŮV PRŮVODCE

VRAŽDOU

Přeložil Ondřej Frühbauer

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fiktivním dílem. Jakákoli podobnost s historickými událostmi, skutečnými osobami či místy je užita ve fiktivním kontextu. Další jména, postavy, místa i události jsou produkty autorčiny představivosti a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy či osobami je čistě náhodná.

The Antique Hunter's Guide to Murder © 2024 by C. L. Miller
Copyright © 2024 by BWL Management LTD
Published by Atria Books, New York, USA
Translation © Ondřej Frühbauer, 2024
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-869-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-868-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-196-0 (print)

*Věnováno mé matce
Judith Millerové
a mému otci
Martinu Millerovi.*

*„Poznej sám sebe‘ stálo na branách starého světa.
Na branách nového světa spatříme nápis: ‚Budiž sám sebou!‘“*
— Oscar Wilde

PROLOG

Kdyby byl Arthur Crockleford normální starožitník, snad by ta noc nikdy nepřišla.

Arthur se skláněl nad stolem a dokončoval poslední přípravy. Zrovna nalepil do zápisníku zbývající fotografii, když tu zaslechl na kočičích hlavách za svým starožitnictvím zvuk pneumatik. Střelil pohledem po georgiánských sloupkových hodinách. Tenhle kousek opravdu miloval, pořídil je před lety od překupníka z Portobello Road jako jednu ze svých prvních starožitností. Mosazné rafičky ukazovaly osmadvacet minut po jedné v noci.

Dlouhou vstupní chodbou vedoucí od zadního vchodu pronikl závan ledového nočního vzduchu. Někdo otevřel dveře. Starožitnictví osvětlovala jen lampa na Arthurově stole; po zádech mu přejel chlad, až se mu zježily chloupky v zátylku.

Jsou tu.

Zachvěl se a jeho plnicí pero učinilo opravdu poslední tečku. Hodiny odzvonily půl.

Je čas.

Arthur vstal a spěchal ke schodům vedoucím do jeho bytu nad starožitnictvím. Přesně věděl, které schody vržou, a musel je překročit, když se chtěl pohybovat nenápadně.

Luplo mu v koleni; to se ozvalo staré zranění.

Na konci schodiště se zastavil a zahleděl se do stínů tam dole. Přemítal, kdo z nich asi přišel. Všechna světla v bytě byla zhasnutá, Arthura obklopovala černočerná noc.

Krátce zkontroloval jednotlivé pokoje – tady bylo všechno v pořádku.

Ze starožitnictví k němu dolehl zvuk kroků: někdo se plížil po středových podlahových trámech. Arthur se zachvěl.

Celá desetiletí tenhle tajný život miloval, užíval si každou jeho vteřinu. Až do těch událostí v Káhiře. Kdyby se byl rozhodl jinak a nechal tenhle skrytý svět za sebou, snad by se byl mohl vyhnout důsledkům, které jej dnes v noci dostihly. Ale co se stalo, to se stalo, ne? Mohl jen doufat, že ho Freya jednoho dne pochopí. A že aspoň pro ni nebude příliš pozdě.

Arthur se vydal zpět, dolů ze schodů, a tentokrát šel schválně tak, aby byl slyšet.

Jeho zrak přejížděl přiššířím po vystavených starožitnostech. Na každé z nich visela cenovka, to ale neznamenal, že se s nimi hodlal rozloučit. Při pohledu na všechny ty poklady, které tolik miloval, vzplál v jeho nitru hněv, ale věděl, že v tomhle boji už nemůže zvítězit. Rukou si pročísl rozcuchané šedivé vlasy a srovnal si historický nákrčník. Jestli se má dnes jeho příběh uzavřít, ať je na něj Carole aspoň pyšná, že si dal záležet a odešel ve velkém stylu.

„Haló? Je tam někdo?“ zvolal hlasitě, v naději, že ho uslyší i sousedé. Jestli bude třeba určit čas jeho smrti, tímhle jim to usnadní.

Stanul u sklopného mahagonového stolku, který skýtal útočiště několika jeho oblíbeným vázám.

Snad se měl pokusit spustit poplašné zařízení. Možná měl volat o pomoc. Nebo se mohl rozběhnout k telefonu a vytočit číslo na policii. Bylo ale zřejmé, že ho konečně dostihla temná stránka světa obchodu se starožitnostmi, a Arthur usoudil, že jí nejspíš nemůže unikat navěky. A na to, aby neustále utíkal, byl už moc starý.

Ted' je to na tobě, Freyo.

Z chodby, temné jako dno uhláku, se vynořila postava. Arthur napjal zrak. Tvář jí halily stíny, Arthur ale rozeznal, co dělá: popotahovala se za lem rukavic, aby se ujistila, že je má nasazené.

Potom vkročila do osvětlené části obchodu.

„Musím přiznat, že jsem čekal někoho jiného,“ pravil Arthur.

1

*„Každé pátrání začíná tím, že se něco ztratí...
nebo se toho někdo zmocní.“*

— Arthur Crockleford

Freya

P řejala jsem konečky prstů po důlku, který ve zdi londýnského muzea Victoria and Albert zanechala střepina pumy. Ta stěna zažila už mnohé a od chvíle, kdy ji v roce 1909 postavili, přečkala všechno lidské i přírodní dopuštění. Žádná vichřice ani válka ji nedokázala porazit. Kéž bych i já sama byla tak silná!

Z domova jsem odešla časně ráno, dřív, než dorazil realitní agent, a proběhla jsem se ranní špičkou, jedním autobusem za druhým, až do čtvrti South Kensington. Tam jsem se posadila do kavárny a čekala, než otevrou muzeum. Victoria and Albert neboli V&A byl můj soukromý bezpečný přístav, kam jsem mohla vždycky uniknout.

Usměvavý vrátný otevřel hlavní vchod. Byla jsem mezi prvními návštěvníky – turisté si nejspíš ještě dopřávali snídaní u švédských stolů.

Do nosu mi zavála známá vůně leštěnky a podpatky mých bot zaklapaly na dlaždicích prostorné síně. Usmála jsem se. Skoro to stačilo, aby se mi z paměti vytratila cedule s nápisem „Na prodej“, vyvěšená na brance mého domu.

Můj bývalý manžel James se před devíti lety odstěhoval a od té doby na mě naléhal, abych dům prodala. Nejspíš mu připadalo, že je pro mě veliké viktoriánské vily na drahém předměstí škoda. Nakonec jsme se dohodli, že tu zůstanu, dokud naše dcera Jade nebude plnoletá. Ta teď ale odletěla do Ameriky, kde nastoupila na univerzitu, takže jsem prodeji domu už neměla jak zabránit. Skončily mi přídavky na dítě – Jade už taky dávno nebyla dítě – a bez nich jsem neutáhla ani samotnou hypotéku.

Připadala jsem si jako řízená autopilotem, který mě neomylně vedl do britské galerie v prvním podlaží. Minula jsem Velkou postel z Ware, tak obrovskou, že by se do ní vešly dvě rodiny, a tak slavnou, že se o ní zmiňuje i sám Shakespeare ve *Večeru tříkrálovém*. Dál po mojí pravici stála knihovna, podobná té, kterou kdysi vlastnil Samuel Pepys. Konečně jsem dospěla ke kamennému schodišti vedoucímu do třetího podlaží, k expozici nábytku věhlasného truhláře Thomase Chippendalea. Do světa starožitností nepatřím už přes dvacet let, ale když vidím skvěle zhotovené křeslo nebo zrcadlo s nádherně zlatěným rámem, dokážu na ně hodnou chvíli zbožně zírat.

V oddělení Chippendaleova nábytku znám každý exponát jako své boty a teď mě zarazilo něco nepatřičného na Garrickově posteli (tu pojmenovali podle kdysi slavného herce Davida Garricka). Nahnula jsem se tak blízko, jak jsem se odvážila, a pozorně jsem zkoumala každou píď zdobené tkaniny. O chvílku později jsem to odhalila: přehoz, kryjící lože, byl lehce zmačkaný. Některý z návštěvníků se rozhodl osobně vyzkoušet pohodlí staré matrace a zanechal po sobě stopy.

Do hloubi duše mě to pobouřilo a rozhlédla jsem se po nějakém zaměstnanci galerie.

V té chvíli se mi v kapse rozezvučel telefon a vyzváněcí melodie mi prozradila, že volá teta Carole. Tenhle cinkavý tón jí nastavila Jade předtím, než odletěla do Los Angeles, a já jsem ho zatím nestačila změnit. Vytáhla jsem mobil a umlčela ho. Zoufale jsem toužila sly-

šet tetin hlas, ale ne zrovna v téhle chvíli. Obhlížela jsem prázdnou galerii a pak zamířila zpátky ke schodišti. Snad tu konečně zastihnu některého ze zaměstnanců. Telefon se ozval znovu a neúnavně mi vibroval v kapse. Mělo mi dojít, že se Carole nedá odbýt. Bude mi volat tak dlouho, než telefon zvednu.

„Carole,“ zašeptala jsem do mluvítko, „promiň, ale teď není –“

„Freyo, drahoušku,“ přerušila mě teta Carole dramaticky, „je to už dnes?“

„Je, dneska ráno tam vyvěsí ceduli,“ odpověděla jsem.

„Ten James je ale zpropadený darebák!“ pokoušela se dodat svému hlasu nazlobený tón, ale ozvalo se v něm i cosi jiného; takhle mluvila, když se snažila něco předstírat. „Není vhodná chvíle nechat to prostě být? Vyrazit po nové cestě, najít si nové dobrodružství...“

„Nebudu se stěhovat,“ snažila jsem se, aby můj hlas zněl vyrovnaně. „Takové zadostiučinění mu nehodlám dopřát.“

„Samozřejmě,“ odvětila teta a popotáhla nosem. „Jenže, má dráhá... já budu nejspíš potřebovat, abys na chvíli přijela domů.“

„Proč?“ Taková žádost se tetě Carole nepodobala. Do Little Meddingtonu jsem už celá desetiletí nevkočila. „Co se děje?“

„Inu...“

„Carole?“ Žaludek se mi sevřel a puls vylétl. Bylo neobvyklé, aby teta musela hledat slova. „Jsi v pořádku?“

Hluboce se nadechla. „Něco hrozného se stalo... Arthurovi... je to tak...“

„Arthurovi?“ Klid, který jsem si dokázala na chvíli vnutit, byl ten tam. Co to jen Carole napadlo, mluvit o *tom* člověku, když ví, do čeho mě tenkrát před lety v Káhiře navezl? Ví, že nenávidím i samotné jeho jméno, a už vůbec se nechystám vést diskuze o tom, do jakého průsvihu se zase namočil. Zamířila jsem ke schodišti – tohle nejspíš nebude rozhovor vhodný do ticha muzejních expozic.

„Je to zkrátka... oni tvrdí, že ve tmě spadl z těch starých schodů a dostal infarkt, ale já jsem si jistá, že v tom je víc. Vyдалa jsem se za

ním, protože mi v sobotu odpoledne volal a mluvil dost divně. Když jsem tam dojela...“ Tetě Carole se zlomil hlas.

„Carole?“ zarazila jsem se uprostřed kroku mezi dvěma schody. „Je...?“ Nedokázala jsem říct nahlas slovo „mrtvý“, ale v srdci jsem cítila, že právě to Carole myslí.

Nepřežil to?

Mou první reakcí byla neočekávaná vlna úlevy. Tu však vzápětí následovala ostrá výčitka svědomí. Arthura jsem nesnášela nejvíc ze všech lidí, co jich po světě běhá, pro Carole byl ale nejlepší přítel – v podstatě člen rodiny. A kdysi dávno, před mnoha lety, jsem ho i já sama brala jako dědečka.

„Nechtěla jsem ti volat, vím přece, co se u tebe dneska děje. Když jsem ale dorazila k jeho starozitnictví, přitočil se ke mně ten nový úlisný notář a začal vykládat, že se mnou a s tebou musí neprodleně mluvit.“

Postřehla jsem, že se Carole chvěje hlas, ale její slova mi nějak nedocházela.

„Je mi to líto, teto,“ vypravila jsem ze sebe. Carole se vysmrkala a já jsem si představila, jak jí po tvářích stékají slzy. Napadlo mě, zda se na toho notáře nesoustředí právě proto, že nedokáže snést pomýšlení na Arthurov odchod. Rozhodla jsem se rychle a bez váhání. „Samozřejmě mě za tebou přijedu a s tím notářem ti pomůžu.“

„Ach, to je ale vynikající,“ rozzářila se teta okamžitě a mně došlo, že to na mě od začátku hrála. „Vím, že jste se s Arthurem osobně neselekali od...“ zarazila se. „Ale tím se teď zabývat nemusíme, že? Budou i vhodnější chvíle. Vím však, že i on by chtěl, abys přijela.“

Já jsem naproti tomu věděla, že by o nic takového nestál, ale Carole mě tam potřebovala a na ničem jiném nezáleželo. „Hodím si do batohu pár věcí a hned odpoledne sednu v Colchesteru na vlak. Zůstanu u tebe tak dlouho, jak budeš potřebovat. S notářem se vypořádáme společně.“

„Výtečně. Pošli mi zprávu, až se budeš blížit, přijedu tě vyzvednout.“

„Ne, nedělej si starosti, vezmu si taxík,“ řekla jsem rychle. Carole byla nejhorší řidička ve Východní Anglii a její mercedes, prastarý kabriolet, se na úzké venkovské cesty vůbec nehodil. Carole ovšem věřila, že ho dokáže skvěle ovládat při jakékoli rychlosti. V té věci jsme se nikdy neshodly.

„V žádném případě! Svítí slunce, je jaro, skvělá příležitost k projíždce bez střechy!“

Jak jsem ji mohla odmítnout potom, co se právě stalo? „Dobře, jestli si jsi naprosto jistá, že zvládneš řídit.“ Takže budu muset přibalit ještě pár věcí: pořádnou pláštěnku, několik šátků na hlavu a kopii úrazového pojištění.

„Jsem v nejjednodušším pořádku. Těším se na tebe.“

Zavěsila jsem a v tom okamžiku se mi začaly vracet nevídané vzpomínky na Arthura. Pokusila jsem se je potlačit úvahou, jestli se vyplatí vyhodit spoustu peněz za taxíka, abych se dostala z V&A včas domů a stihla se zabalit, jenže se nedaly tak snadno zaplašit.

Bylo mi dvanáct let a byla jsem sirotek. Pravou dlaň mi hyzdila šeredná spálenina – tu jsem utržila při požáru od rozžhavené kliky dveří pokoje svých rodičů, které jsem se marně pokoušela otevřít. Tehdy mě teta Carole vzala pod svou střechu. Děti v nové škole mi pořád civěly na spálenou ruku a nikdo se s tou divnou holkou nechtěl kamarádit. Nedokázala jsem odpovídat na všetečné otázky svých spolužáků; každý chtěl vědět, jak jsem přežila ten požár, ale zdálo se, že skutečná dívka, ukrytá za obvazy, vlastně nikoho nezajímá. UVědomovala jsem si jen jediné: že je všechno v háji a že jsem zkrátka jiná. Brzy jsem úplně přestala mluvit.

Pak mě Carole představila svému nejlepšímu příteli Arthurovi Crocklefordovi. Zastihli jsme ho ve starožitnictví, kde zrovna cídil stříbrný svícen. Byl asi padesátiletý, průměrně vysoký s vlasy v barvě soli a pepře bezchybně sčesanými na stranu. Měl na sobě jasně modrý oblek, jeho oči byly laskavé a úsměv vlídný. „Moc rád tě poznávám,“ řekl mi. „Carole se zmínila, že máš cit pro detail.“ Zvedl svícen ke

světlu a já jsem si všimla nevyleštěné plošky, na kterou zřejmě se svým hadrem zapomněl. Přistoupila jsem k němu a ukázala na to místo.

Arthur zavrtěl hlavou nad svou nepozorností a pokračoval v cídění. Zajímal se o tátovu práci v Britském muzeu i o mamčinu restaurátorské nadání a mé mlčení ho ani v nejmenším neodradilo; povídal dál a já jsem vstřebávala jeho hřejivou přítomnost. Arthur mi pomohl, abych se dokázala soustředit na život svých rodičů, ne na jejich smrt. Téměř okamžitě jsem si ho proto zamilovala.

Carole si s mým mlčením dělala starosti, ale Arthur už měl plán.

Jedno sobotní odpoledne, asi půl roku po smrti rodičů, mě s Carole pozval k sobě do obchodu a ukázal mi starožitný porcelánový talíř opravovaný metodou kincugi – japonskou uměleckou technikou, kdy se rozbité nádobí vyspraví s pomocí zlata. Přejela jsem konečkem prstu po blyštivých liniích spojů. Slova, která jsem v sobě uzamkla, se mi začala zhmotňovat na jazyku i v dechu. „To je... krása.“ Můj hlas byl slabý a zněl jako rezavý pant, když jej však teta Carole uslyšela, sevřela mě v pevném objetí.

„Ten talíř už není stejný, jako býval dřív, ale pořád má velikou cenu,“ pronesl Arthur. „Většina z nás zažila nějaké zranění, většina byla tak či onak rozbitá. Za jizvy se ale stydět nemusíme, dělají nás tím, kým jsme. A tyhle střepy znovu spojilo opravdové zlato.“

Tehdy ve starožitnictví s kincugi talířem v ruce jsem pocítila, jak se mi v hrudi cosi uvolnilo.

„Kdo ten talíř rozbil?“ zeptala jsem se. „A proč?“ Arthur však jen pokrčil rameny a vrátil jej do zasklené skříňky.

„Chci se dozvědět, jak se to stalo,“ trvala jsem na svém.

„To ale není pro pointu příběhu podstatné,“ opáčil Arthur.

„Pro mě je to důležité! Musím se to dozvědět.“

Arthur se usmál. „Tak dobře. Před dávnými lety patřil ten talíř rodině, která bydlela u moře. Jedné noci ale přišla tsunami a udeřila na jejich dům. Přežil jen jediný chlapec. Když se vrátil na místo, kde stával jeho dům, našel jen tenhle rozbitý talíř,“ poklepal Arthur na

skříňku, ve které artefakt spočíval na stojánku. „Tak ho opravil, schoval do tlumoku a vydal se za moře hledat dobrodružství.“

Přitiskla jsem nos ke sklu. Chápala jsem, jak se asi cítil ten hoch – musel být dočista zlomený –, a obdivovala jsem, že dokázal ten talíř opravit a vykročit za novým životem. Arthur mi dal naději a ukázal mi, že i střepy se mohou blyštět skrytým tajemstvím a objevováním nového. Toho dne jsem pochopila, že v každém předmětu se ukrývá příběh, který jen čeká na toho, kdo jej dokáže odhalit.

O několik let později jsem začala v Arthurově starožitnictví pracovat. Občas jsem ten talíř vzala do ruky a na rtech se mi objevil úsměv. Už dávno jsem nevěřila Arthurově historce, ale uznávala jsem, že mi tehdy s její pomocí ukázal možnost nového začátku a dal mi naději.

Tahle vzpomínka otevřela dveře další: Arthur seděl za svým mahagonovým stolem s nezbytnými barevnými kapesníčky, úhledně složenými v kapse saka, a listoval aukčním katalogem. V zubech svíral pero, připravené zakroužkovat předmět, na který hodlal přihodit. Občas zařinčel telefon, to mu volal některý aristokratický sběratel či druh z vinárny. Arthur byl známý jak svým mimořádným a nezvyklým stylem projevu, tak i dlouhými rozhovory, které vedl s každým, kdo do jeho starožitnictví jen vkročil – návštěvníci tak cítili povinnost něco si koupit a jen zřídkakdy odcházeli s prázdnou. Arthura každý miloval.

Snad kdybych se tehdy soustředila jen na to, jak odhalit starožitnost, za kterou se dá utržit „pořádný balík“, nebyla bych se ocitla v tak ošemetné situaci. I když obchodování se starožitnostmi nebylo Arthurovou největší vášní, nepřestával se dívat po „skrytých pokladech“ – neznámých či neidentifikovaných starožitnostech, které se daly koupit na aukcích či na trzích a potom vynesly pěkné peníze. Já jsem neměla zájem stát se tradičním obchodníkem se starožitnostmi, proto jsem se ze všech sil soustředila na jiné „podnikání“, kterému se Arthur víceméně tajně věnoval – pátrání po ukradených předmětech a jejich vracení právoplatným majitelům. O řadu let později jsem ale o tuhle kariéru přišla; do toho vlaku se už nedalo naskočit zpátky.

Slunce se ukrylo za mrakem a svět potemněl. Povzdychla jsem si, protože se možná budu muset smířit s tím, že ohledně svého domu už nezmůžu nic a přijdu o něj; pro Carole ale něco udělat mohu. Musím se pokusit pomoci jí v jejím nepředstavitelném žalu, stejně jako pomohla ona mně, když jsem před víc než třiceti lety přišla o oba rodiče.

Rozhlédla jsem se po černém taxíku a mávla na první, který se namanul. S výdaji jsem si hlavu nelámala. Musela jsem se vydat tam, kde mě potřebují.

2

„Naslouchej, Freyo, neustále naslouchej.“

— Arthur Crockleford

Bylo pozdní odpoledne a já jsem se svezla do sedadla Carolina mercedesu, kabrioletu v barvě námořnické modři. Vzápětí jsem se držela jako o život, protože Carole dupla na plyn a vyrazila uzoučkými cestami kraje Dedham Vale; řídila a zároveň mávala na každého cyklistu či pejskaře, kterého mřjela. Mercedes se řítíl tak rychle, že za námi zněly slábnoucí polekané výkřiky, a mě napadlo, jestli náhodou nenastal den, kdy mě její řidičské schopnosti konečně sprovedí ze světa.

„Jestli ještě jednou takhle zalapáš po dechu,“ překřičela teta Carole ohlušující burácení větru, „tak na to opravdu šlápnu a potom uvidíme, kam se poděly zbytky tvé kuráže.“

Vlasy mi v poryvech vichru poletovaly a oči začaly slzet. Vytáhla jsem jeden ze svých oblíbených klasických šátků značky *Hermès* a pokusila se jej ovinout kolem hlavy ošlehávané větrem. Zaječela jsem, ať zastaví a vytáhne střechu, která nám v případě nehody poskytne aspoň nějakou ochranu.

Carole obrátila oči v sloup. „Musíš se přestat hned všeho bát. Nemůžeš přece strávit život v muzeích nebo obchodech se starožitnostmi a jen se na věci *dívat*. Musíš něco *dělat* – jen nech vítr, ať ti trochu načechrá pěšinku! A mimoto dokonale ovládám protikolizní techniky řízení vozu,“ dodala teta. „Trvalo mi celá léta, než jsem se v tomto umění stala mistrem.“

„Tak umění,“ procedila jsem skrze sevřené zuby. Zmocnil se mě pocit, že Carole se chce pohádat; zkrátka, že udělá cokoli, co jí pomůže na chvíli zaplašit žal, který ji musel drtit. Její kritika mé lásky k muzeím a trhům starožitností však přesto zabořila. Jak mýjela léta, zůstaly mým jediným spojením se světem, který jsem tolik milovala. „Aby bylo jasno, když se procházím po Britském muzeu, ve V&A nebo na zimních trzích Art and Antiques Fair v Olympii, tak něco *dělám*! Studuji řemeslné provedení nejskvělejších starožitností na našem území.“ Po opuštění světa starožitností mi zbýval jen jediný způsob, jak uchovat své znalosti na nejvyšší úrovni – studovat ty nejlepší exempláře, které se daly nalézt.

Carole zavrtěla hlavou a nadechovala se k odpovědi, když tu se proti nám vyřítil land rover nejvyšší třídy. Zadržela jsem dech a připravovala se na náraz – říkala jsem si, že komu bych se asi měla modlit, když do kostela chodím jen na svatby, pohřby a křty dětí. Carole strhla vůz na stranu a zadupla brzdu. Do tváře mě švihly větévky a auto zastavilo. Rázem jsem otevřela oči; mé prsty stále svíraly okraje sedadla.

Zastavily jsme v nevelkém rozšíření, vysekaném v živém plotu právě proto, aby se protijedoucí auta mohla míjet.

Teta Carole poněkud potřeštěně zamávala, až jí tyrkysové náramky zvonily; ze zatáčky, do které nebylo vidět, vyjel veliký traktor.

„Dobré ráno, Simone! Jak se daří tvým výstavním kravkám?“ vrhla na řidiče těžkopádného stroje zářivý úsměv.

Simon se na pozdrav dotkl kšiltu své potrhané čepice. „Stračeny se maj’ dobře,“ odvětil výrazným měkkým suffolfským přízvukem.

„Koukám, že přijela návštěva?“ Motor nového nablýskaného traktoru rytmicky brumlal.

„To je má neter z Londýna,“ odpověděla teta Carole a vrhla na mě soucitný pohled. „Potřebuje trochu čerstvého vzduchu.“

Simon chápavě přikývl a zatvářil se, jako by i pouhá zmínka o Londýnu mohla vyvolat dýchací potíže.

„A navíc,“ odmlčela se, následujíc lety prověřenou tradici, podle níž je třeba dát zlé zprávě prostor, aby patřičně zaúčinkovala, „musíme zařídit Arthurův pohřeb.“

„Strašná věc, odejít takhle znenadání,“ zavrtěl Simon hlavou. „Upřímnou soustrast,“ dotkl se opět štítku své čepice.

„Děkuji.“ Carole zařadila rychlost. „Přijdeš na obřad?“

„Nejspíš jo.“ Otočil volantem a povolil brzdu. „Tak spánembohem,“ zavolal za námi, jak měli místní ve zvyku.

Carole přidupla plyn. „Simon Craven je moc milý. Za manželku má Agathu. Ta převzala po své matce čajovnu U Šálku, *a navíc* zasedá ve farní radě.“ Teta přestala sledovat vozovku a významně na mě pohlédla. Já jsem ale vůbec netušila, co má Agatha Cravenová a místní farní rada společného s čímkoli důležitým.

„A co?“ zeptala jsem se.

„Takže ví dřív než kdokoli jiný o všem, co se tu šustne. Zaskočíme za ní do čajovny a poslechneme si, co je nového.“

Ve vesnicích jako Little Meddington byly klepy skutečně tou nejtvrdší měnou. Carole se však obvykle v drbech nevyžívala a já jsem začala přemítat, co má asi za lubem. Ještě ve chvíli svého příjezdu jsem pevně věřila, že tetu zastihnu zhroucenou a v slzách.

Povětrí vonící jarem mi bušilo do tváře; teta Carole prolétla smykem další zatáčku.

„Zapni si pás!“ křikla jsem a ukázala Carole na rameno, bez valné naděje, že má připomínka něco zmůže.

„Bývala jsi jednou z nejprůbojnějších dívek v kraji! Všechna tvá dobrodružství, když jsi pátrala po ukradených artefaktech a –“ tu se Carole

zarazila, protože věděla, že není moudré mluvit o tom, co přišlo pak. Raději změnila téma. „To všechno ten nesnesitelný James. Od začátku tě ponižoval a snažil se tě přesvědčit, že nemůžeš mít vlastní kariéru.“

„Naše manželství nebylo zpočátku špatné,“ namítla jsem, ale hned jsem se zarazila, než bych vyslovila příliš nehoráznou lež.

Ta vzpomínka ovšem Carole dopálila, což se projevilo ještě energičtější manipulací s plynovým pedálem. Prolétly jsme úzkou uličkou jako raketa a minuly odbočku k hostinci. Právě tudy jsem kdysi klopýtala, když jsem trochu přebrala; to bylo o prázdninách během studií historie na Newnham College v Cambridgi. Vzpomínám, že stačilo zvednout zrak a spatřila jsem tetu Carole, jak vyhlíží z okna v ložnici a dává pozor, abych se ve zdraví vrátila domů.

Za pár vteřin se před námi objevil dům, ve kterém jsem strávila dětství.

Old Forge, Stará kovárna, byla památkově chráněná budova tyčící se vedle úzké uličky lemované vysokými náspy, která obtáčela periferii Little Meddingtonu. Příkrá došková střecha a nerovné zdi stavení dominovaly okolní zvlněné zemědělské krajině. V dálce se hrdě tyčil kostel Panny Marie, vybudovaný koncem patnáctého století – John Constable si ho oblíbil a rád jej maloval. Nebezpečně se zdejšími končinám často říká Constableův kraj. Neubránila jsem se zdráhavému úsměvu. Bylo dobré vrátit se po takové době zase domů a já jsem doufala, že má přítomnost tetě Carole pomůže. A zcela upřímně jsem si musela přiznat, že s radostí přijímám záminku, která mě odvádí co nejdál od davu potenciálních kupců, kteří budou v následujících dnech kroužit mým domem. S obavami jsem si představila, jak otevírají každou skříňku a prolézají mými věcmi, a to ještě dřív, než vůbec vyřkli nějakou nabídku – jako by čmouchání po cizím domě bylo nedílnou součástí koupě nemovitosti.

Mercedes náhle zastavil a já jsem se vypotácela ven. Země se mi trochu houpala pod nohama. Okna domu byla otevřená dokořán. „Ale vchod jsi zamkla, že?“ zeptala jsem se tety.

„Kdo by asi přišel loupit do takové zapadlé uličky?“

„Každý. Právě proto, že to je zapadlá ulička a nikdo je tu neuvidí,“ odpověděla jsem. „Vyšetřovala jsem dost krádeží, tak bych to měla vědět.“

Carole se přezíravě zasmála. „Ke mně se nikdo nevloupá. Nezapomeň, že hlídá Harley.“

Harley byl letitý labrador se srstí barvy čokolády, pokřtěný po motocyklu Harley Davidson, který teta kdysi vlastnila. Carole ho o sobotách brávala k řece Stour, aby si zaplavala a rozhýbal staré klouby, většinu času však Harley trávil spánkem vedle švédské trouby značky AGA nebo přímo na pohovce.

„Žila jsi moc dlouho ve městě. Mohu ti ale slíbit, že dokud u mě zůstaneš, budu zamykat; na tvé naléhání jsem před měsícem dokonce nechala zkontrolovat všechny požární hlásiče.“

„Jen se ujišťuji, že o tebe nemusím mít strach,“ sevřela jsem prsty kolem zjizvené tkáně, kterou oheň zanechal na dlani mé pravice.

Carole se ke mně natáhla, rozevřela mi prsty a vzala mě za ruku – tak to dělala odjakživa, kdykoli si všimla, že se stahuji sama do sebe. Pevně mi stiskla dlaň. „Já se nikam nechystám,“ objala mě. „Vítám tě doma. Pojďme postavit na čaj. Musíme si promluvit.“

Zhluboka jsem se nadechla a zvedla tvář k nebesům. Slunce mě zahřálo na tvářích. Cestou do Suffolku jsem nedovolila bolesti ze ztráty domova, aby mě dostihla, a podařilo se mi uniknout i zmateným pocitům vyvolaným zprávou o Arthurově smrti. Když jsem sledovala Carole, jak otevírá zadní vchod a vstupuje do domu, došlo mi, že její povzbudivý úsměv a častá objetí mě měla odjakživa chránit před strachem. Při tom požáru jsem přišla o rodiče a Carole ztratila staršího bratra. Tehdy jsem se často probudila uprostřed noci a zoufale volala maminku. Carole se vždycky hned objevila a utěšovala mě – tehdy jsme se tolik sblížily. Proto mě nyní těšilo, že se mohu vrátit domů a na oplátku pomoci zase já jí, až ji dostihne otřes ze ztráty Arthura.

Proudy jarních slunečních paprsků pronikaly okny se zasklením usazeným do olovených rámečků a osvětlovaly kuchyň, jakou by člověk čekal na statku. Zářící částěčky prachu tančily nad velkým dubovým kuchyňským stolem a švédská trouba sálala žářem i o vlhkém jarním dni. Přejela jsem dlaní po kuchyňské lince a sáhla po konvici. Bylo mi, jako bych nikdy neodjela.

Čekala jsem, až se voda začne vařit, a zatím jsem vyhlížela oknem do zahrady plné narcisů, divokého máku a rozkvetlých jabloní. Za plotem se táhla krajina, kudy jste mohli procházet míli za míli a co chvíli jste měli přívětivou vesnickou hospodu, nabízející dobrou míru vína. Připomnělo mi to, jak nádherně bývá v Suffolku, když ho zalévá sluneční záře.

„Máš tak krásnou zahradu,“ ocenila jsem a sáhla po plechovce na sušenky, ukryté za krabicí cukru.

„Teď je nejlepší roční období. Arthur mi měl posekat trávník – byli jsme domluvení na zítřek – a potom bychom bývali zašli k Agathě na snídani.“ Zdálo se, že ta vzpomínka zasáhla Carole zcela nečekaně. Teta svraстила čelo a její slova přešla v zakašlání, jako by tím způsobem ze sebe vypuzovala bolest. Krátce jsem jí stiskla rameno. Byla hubenější, než jsem si pamatovala.

Poplácala mě po ruce, aby dala najevo, že je za to gesto vděčná. „Teď když jsi tady, si musíme promluvit o Arthurovi.“ Nejspíš jsem obrátila oči v sloup, protože hned dodala: „Já chci zase slyšet všechno o Jade a jejím vzrušujícím novém začátku v Kalifornii. Samozřejmě že o to *opravdu* stojím! Jenže Arthur má dnes přednost, má drahá, a já nehodlám umlknout, dokud mě nevyslechněš. Ať už tě to nahněvá sebevíc.“

Povzdychla jsem si a přikývla.

„Dobře. Když jsem dnes ráno nahlédla oknem do starožitnictví, všimla jsem si, že na stole stojí nesprávné vázy. To mě přimělo k zamýšlení, ale nechtěla jsem nic řešit po telefonu.“ Carole se odmlčela a ztišila hlas, jako by se bála, aby nás nezaslechl někdo nepovolaný.

„Cítím v kostech, jak říkala moje matka, že je tu něco podezřelého.“

Harley se k nám přišoural a položil mi hlavu do klína – zjevně očekával, že dostane sušenku. Pohládila jsem ho mezi ušima.

„Jsi si jistá?“ Teta Carole měla vždycky divokou představitivost; zřejmě šlo o relikv z jejích slavných dnů, kdy byla herečkou a obklopovala se všemožnými výstředními umělci.

„Jsem,“ přikývla teta. „A potřebuji, aby ses na to pořádně podívala.“ Otevřela jsem ústa k hlasitému protestu.

„Jen mi neříkej, že nemůžeš!“ zahrozila mi Carole prstem, jako bych byla malá holka. „Viděla jsem u tebe doma všechny ty složky. A vím, že sedáváš do noci u počítače a z bezpečí své ložnice pátráš po všemožných ztracených krámech.“

„Ty ‚krámy‘ jsou *ukradené starožitnosti*, zcizené právoplatným majitelům, které někdo přechovává v soukromých černých sbírkách, místo aby byly tam, kde je jejich místo – v muzeích.“ Snažila jsem se zachovat klid.

„Ale jistě, má drahá.“ Teta přinesla z lednice mléko. „A kdybys byla ochotná využít těch svých špiclovských instinktů, jistě by se nám podařilo odhalit, co se Arthurovi doopravdy přihodilo.“ Carole krátce přikývla, jako to dělávala vždy, když byla sama se sebou spokojená.

Zjistila jsem, že nad takovým sdělením nedokážu mávnout rukou. „Co myslíš, že se stalo?“

„Týden před smrtí mi Arthur volal z auta – zrovna se vracel z návštěvy u nějakého lorda, jméno si nevybavím – a prohlásil cosi ve smyslu, že se cítí ‚zdravý jako řípa a neočekává, že by jej v nejbližší době měla potkat nějaká nehoda‘. Ve světle toho, co se stalo, zní ten výrok opravdu velmi bizarně.“ Teta se napřímila. „A potom se ozval ještě jednou, tu sobotu předtím, než zemřel. Vzpomínali jsme na minulost, na všechny naše výpravy, hovořili jsme i o tvých problémech s domem a o tom, jak rád by ti pomohl. Vsadila bych se, že si byl už od toho prvního telefonátu vědom, že se něco chystá.“

Konvice začala hvízdát. To, že o mně Arthur vůbec hovořil, mi přivodilo pořádný šok. Chopila jsem se role hospodyně, sáhla po konvici a postavila šálek čaje na kuchyňský stůl, přímo před Carolinino oblíbené křeslo. „Nebyl nemocný?“

„Ne, to rozhodně nebyl. Řekla bych, že vyrušil lupiče a přitom upadl. Nebo ho z těch schodů někdo strčil.“

„Ach ne, teto...“ Tohle bylo už přes čáru. „Říkali snad policisté, že by se něco ztratilo? Mají v souvislosti s jeho smrtí nějaké podezření?“

„Ne. Policista, se kterým jsem mluvila, byl hrubý a nesdílný. Prohlásil, že nebyly odhaleny žádné známky násilného vniknutí a že Arthur byl starý. Dal jasně najevo, že jakékoli další pátrání v té záležitosti považuje za ztrátu času, a choval se, jako kdyby měli starší lidé ve zdejších končinách běžně ve zvyku vrhat se po hlavě ze schodů. Vůbec nepochybuji, že žádné vyšetřování ani nezahájí. Ve skutečnosti na tom ale *je* něco podivného a jen na nás záleží, co bude dál.“

Při pomýšlení, že mě zase někdo do něčeho tlačí, jsem si povzdechla. Teta Carole to pochopila jako výraz rezignace a přijetí nevyhnutelného.

„Výtečně! Zítra si můžeme zajít do Agathiny čajovny – Agatha ví opravdu o všem a každého zná. Potom nás čeká ten notář,“ dodala a usrkla čaje. Sáhla pro sušenku a potom přesunula plechovku ke mně. „Jen si dej.“

Neměla jsem ponětí, jak se k těm tetiným divokým teoriím postavit, a ani jsem nechápala, co ode mě vlastně čeká. To, o čem mluví, je přece práce pro policii nebo pro tým Scotland Yardu zaměřený na kriminalitu spojenou s uměleckými předměty!

Proud mých myšlenek změnil směr a obrátil se k Arthurovi a jeho starožitnictví. V době, kdy jsem tam pracovala, mi samozřejmě nezůstalo utajeno, že ten obchůdek je pouhá Arthurova profesní *fasáda* zakrývající jeho pravou vášeň: hon za ukradenými starožitnostmi. Arthur si zkrátka pořídil detektivní agenturu působící ve světě staro-

bylých cenností a její služby využívala jak policie, tak pojišťovny, muzea i pár soukromých klientů ze všech koutů světa. Nebylo mi ale jasné, proč tetě říkal, že by mi mohl pomoci, když jsme spolu už léta vůbec nemluvili. Tohle bylo *opravdu* podivné.

Na rozdíl od Carole jsem sice sama nic v kostech necítila, ale nejspíš neuškodí, když se na to podívám trochu zblízka. Už kvůli ní.

3

*„Laskavost za laskavost, tak to v mém světě funguje, Agatho.
To jsem ti přece říkal.“*

— Arthur Crockleford

Agatha

Agatha Cravenová neměla ponětí, jak dodržet slib, který Arthurovi dala. Minulý pátek jí svěřil dopis a velmi důrazně trval na tom, aby s ním naložila přesně podle jeho instrukcí. Arthurovi se odjakživa jen těžko říkalo ne.

A o tři dny později se doslechla, že zemřel.

Věděla, že by měla jít hned na policii. Také si uvědomovala, že kdyby to měla opravdu v úmyslu, byla by ho dala synovci, který pracoval u suffolkského policejního sboru a zrovna včera se u ní stavil na čaj. Jenže to neudělala. Když jí vesnické tamtamy donesly zprávu, že policie považuje Arthurovu smrt za tragickou nehodu, takže pohřeb může být do týdne, usoudila, že na celé situaci nejspíš nebude nic podezřelého. Šlo jen o nesmírně smutnou shodu okolností. I tak se Agatha rozhodla splnit slib. Čekala, až k ní do čajovny zajde Carole s Freyrou; jim dopis předá.

Jenže Carole ani Freya se neobjevovaly.

Takové zpoždění bylo od nich naprosto nevhodné!

Arthurův dopis nosila v kapse už celý víkend. Napadlo ji, že by ho mohla hodit Carole do schránky, Arthurovi však slíbila něco jiného: až za ní Carole nebo Freya přijdou, měla jim ho *osobně* odevzdat – a Agatha vždycky držela slovo.

Zrovna prostírala k snídani, když zahlédla, jak kolem oken prolétl Carolin starý mercedes z osmdesátých let a zaparkoval opodál na hlavní ulici. Agatha spěchala do kuchyně, kde měla zevnitř na dveřích pověšenou tašku. Ponořila se do ní a tak dlouho hledala, dokud nenahmatala růžek obálky. Dopis byl trochu pomačkaný, ale za to si mohl Arthur sám – měl ho poslat poštou. Nacpala obálku do kapsy zástěry, vydala se ke dveřím čajovny a otevřela je. Malý zvonek, který nad nimi visel, zacinkal.

Kde jen jsou? Co když se Arthur zmýlil a ani jedna z nich do mé čajovny už nikdy nepřijde?

Agatha zhluboka dýchala a snažila se potlačit sílící paniku. Matně si přejela rukama po vlasech a uhladila šedý drdol. Potom zamířila zpět do kuchyně. Proč se jen Arthur musel chovat tak tajemně? Napadlo ji – nikoli poprvé –, že by možná měla dopis otevřít nad párou, jenže si nebyla jistá, že by jej dokázala zase zalepit – a jak by ho potom mohla předat?

Prozatím spočíval v kapse její zástěry a pořádně ji tížil.